C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kane_12-Kridla_v_noci.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane_12-Kridla_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.12.2004
Modification Date: 26.12.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

KŘÍDLA V NOCI
(Wings in the Night)

1. Kůl hrůzy

Opřený o podivně vyřezávanou hůl se Solomon Kane udiveně díval na tajemství, které se před ním objevilo. Viděl už příliš mnoho opuštěných vesnic od dob, kdy se obrátil k východu a opustil Pobřeží Otroků, aby se ztratil v bludišti džunglí a řek, žádná z nich se ale této nepodobala. Obyvatele nevyhnal hlad – nedaleko od vesnice si povšiml záhonu bující divoké rýže. Arabští lovci otroků se do tohoto odlehlého kraje také nepouštěli. Tuto vesnici musela zpustošit nějaká kmenová válka, rozhodl, když se podíval na kosti a zuby cenící lebky, roztroušené v trávě a křovinách. Byly rozbité a polámané. Postřehl šakala a hyenu, opatrně se kradoucí mezi rozpadajícími se chatrčemi. Ale proč útočníci odhodili kořist? Na zemi ležely válečné oštěpy s násadami, které se rozsypávaly po mnoha útocích termitů, a štíty, hnijící v dešti a slunci. Na krku jedné z koster se leskl náhrdelník ze světle pomalovaných kamínků – to je přece cenná kořist pro každého divokého útočníka.
Prohlédl si chatrče. Podivné – střechy pokryté slámou byly u mnoha z nich potrhané, jako kdyby se nějaká stvoření, vyzbrojená drápy, pokoušela do nich dostat seshora. A tehdy něco spatřil – jeho oči se zúžily údivem nad tím, čemu nemohl uvěřit. Hned za kopečkem plesnivějících zbytků, které kdysi byly palisádou, se tyčil obrovský baobab. Do výše nějakých šedesáti stop neměl větve a jeho kmen byl příliš

široký na to, aby se po něm dalo vyšplhat. Přesto uprostřed nejvyšších větví visela kostra, nejspíš nabodnutá na zlámanou větev. Solomon Kane pocítil, jak mu rámě stisklo studenou rukou tajemství. Jak se ty žalostné pozůstatky ocitly na stromě? Hodila je tam snad nelidská tlapa nějaké nestvůry?
Kane pokrčil rameny a jeho dlaň se bezmyšlenkovitě sesula k pasu, k černým rukojetím těžkých pistolí, dlouhého rapíru a dýky. Nepociťoval strach, který by zachvátil obyčejného člověka, kdyby se ocitl tváří v tvář s Neznámým a Bezejmenným. Léta potulek po podivných zemích a srážek s neobyčejnými nestvůrami zbavily jeho ducha i tělo všeho, co nebylo tvrdé jako ocel. Vysoký, štíhlý, skoro hubený, vystavěn podle vzoru typického pro vlka. Široká ramena, dlouhé ruce, nervy jako špagáty a železné svaly doplňovaly obraz tohoto rozeného zabíječe a šermíře. Trny džungle k němu neměly slitování. Oděv a klobouk bez per na něm visely v cárech, kožené boty z Cordoby byly obnošené a vybledlé. Slunce mu speklo ramena a prsa do barvy tmavého bronzu, ale asketicky štíhlá tvář se zdála necitlivá na paprsky. Měl podivnou temnébledou pleť, která mu dodávala vzezření skoro jako nebožtíkovi, jedině světlé, chladné oči odporovaly tomuto dojmu.
Po chvíli si Kane ještě jednou prohlédl vesnici pozorným pohledem, upravil pás, přehodil do levé ruky vyřezávanou hlavou kočky zdobenou hůl, kterou mu již kdysi dávno věnoval N'Longa a vykročil vpřed. Na západ od vesnice se táhl úzký pás lesa, přecházejícího do širokého pásu savany – vlnícího se moře trav, dosahujících člověku až po prsa a někdy dokonce ještě výše. Dál pak opět les, který se rychle měnil v džungli. Právě odtamtud Kane uprchl jako pronásledovaný vlk a po jeho ještě čerstvé stopě pospíchali černoši se zuby spilovanými do špičky. Ještě teď tu s lehkým vánkem zaznával tichý hlas bubnů, šeptajících přes dlouhé míle džungle a stepi své strašlivé vyprávění o nenávisti, touze po krvi a lačnosti žaludků.
V Kaneho myšlenkách stále ještě žila vzpomínka na tento útek a takřka neodvratnou smrt. Příliš pozdě, teprve včera, se zorientoval, že dorazil do země lidojedů. Celé odpoledne běžel páchnoucími parami husté džungle, plazil se, ukrýval se, prosekával se, křižoval vlastní stopy a těsně za zády stále cítil přítomnost těch strašných lovců. Náskok získal teprve během noci, kdy pod ochranou tmy překročil pás stepi. Teď, pozdě ráno, své pronásledovatele neviděl ani neslyšel, neměl ale důvod věřit, že zanechali pronásledování. Když vcházel na savanu, byli mu v patách.
Solomon Kane se rozhlížel po kraji, táhnoucím se před ním. Na východě se tyčilo obloukovité pásmo hor, stočené k severu a jihu, většinou lysých a holých. Na jihu se táhly až k obzoru a jejich potrhané obrysy Kaneovi připomněly černé hory Negari. Blíž se nacházel mírně zvlněný terén, dosti hustě zalesněný, ale ne tak hustý, jako džungle. Zdálo se, že to je rozsáhlá náhorní plošina, na východě uzavřená horami, na západě savanou.
Puritán se vydal na východ dlouhým, plynulým, jakoby únavy neznajícím krokem. Někde za ním se kradli černí ďáblové a on nebyl ochoten dostat se do slepé uličky. Ve skutečnosti se mohlo stát, že výstřel donutí nepřátele k panickému útěku, ale oni se přece jen nacházeli příliš nízko na žebříčku lidství, takže to v jejich tupých mozcích nemuselo vyvolat žádné souvislosti ani strach před něčím nepřirozeným. A dokonce ani Solomon Kane, jehož sir Francis Drake nazýval králem devonských mečů, by nedokázal zvítězit v boji s celým kmenem.
Ztichlá vesnice a tíha jejího tajemství a smrti zůstala vzadu. Na této vrchovině panovalo absolutní ticho. Nebylo slyšet zpěv ptáků a jen němý ara se míhal mezi korunami stromů. Ticho narušovaly jen Kancovy kroky a šelest větru, nesoucí zvuk bubnů.
Najednou spatřil Angličan výjev, jehož nečekaná hrůznost způsobila, že mu srdce rychleji zabušilo. O několik okamžiků později stál tváří v tvář samotné Hrůze, strašlivé a naprosté. Uprostřed rozlehlé mýtiny byl postaven kůl, k němuž bylo přivázáno něco, co kdysi bylo černým člověkem. Kane kdysi v řetězech vesloval na turecké galéře, dřel ve vinicích Barbarie, bojoval s rudokožci v Novém světě a omdléval bolestí v celách španělské Inkvizice. Věděl, jak nelidští dokáží být lidé. Teď se ale i on zachvěl a pocítil vlnu mdlob. Ale neotřásla jím hrůznost ran, i když byly hrozné, ale to, že ten lidský cár ještě žil. Když se totiž přiblížil, zvedla se hlava, svěšená na dobitá prsa, házela sebou ze strany na stranu a ze rtů zaznívalo zvířecí sténání.
Promluvil k tomuto stvoření a ono hlasitě vykřiklo, svíjejíc se v neuvěřitelných vlnovkách. Házelo hlavou nahoru a dolu a zdálo se, že se pokouší něco zahlédnout prázdnotou rozevřených očních otvorů. Hluše

ječící bytost choulila své tělo ke kůlu, k němuž byla připoutána. Zvedla hlavu, jako kdyby poslouchala, jakoby očekávala něco z nebe.
"Neboj se!" řekl Kane dialektem říčních kmenů. "Neublížím ti. Už ti nic neublíží. Osvobodím tě."
Když to říkal, hořce si uvědomoval prázdnotu svých slov, ale jeho hlas probudil nějaké nejasné souvislosti v šíleném, umírajícím černochově mozku. Mezi rozbitými zuby přicházela slova, nejistá a tichá, nesouvislá a přerušovaná sliněním a blábolením. Tento lidský cár mluvil jazykem příbuzným nářečím, která se Kane naučil od přátelských kmenů na řece. Pochopil tedy, že oběť u kůlu stojí už dlouho – mnoho měsíců, blábolil černoch v agónii přicházející smrti – a celou tu dobu si s ním hrály zlé bytosti podle svých nelidských choutek. Nazval je, ale Angličan jej nepochopil. Jméno znělo jako akaana. Ale sem jej nepřivázaly ty akaany. Ztrápený mučedník vykoktal jméno Goru, který byl šamanem a příliš silně stáhl provaz na jeho nohách. Kane se podivil, jak vzpomínka na tak bezvýznamnou bolest dokázala projít bludišti mučení, když si ji černoch pamatoval ještě i teď.
A ještě k tomu, což Kaneho udivilo, mluvil černoch i o svém bratrovi, který jej pomáhal přivazovat. Plakal přitom jako dítě, vlhko tvořilo krvavé slzy v prázdných jamkách. Blábolil něco o oštěpech, polámaných před lety během nějakých již zapomenutých lovů. Solomon černochovi opatrně rozťal pouta a složil jeho zmučené tělo na trávu. Snažil se být opatrný, lidský vrak se ale svíjel a sténal jako zdechající pes a z početných ran opět vyrazila krev. Kane si povšiml, že rány vypadají, jako by byly spíše uštědřeny zuby a drápy, než noži nebo oštěpy.
Konečně byla práce ukončena a zkrvavené, zmučené tělo spočinulo na měkké trávě se starým, potrhaným kloboukem pod hlavou. Černoch těžce dýchal.
Angličan otevřel čutoru a mezi rozbité rty vlil několik kapek vody.
"Povyprávěj mi o těch ďáblech," řekl, když se schýlil k oběti. "Při Bohovi mého národa! Tenhle zločin bude pomstěn, i kdyby mi stál v cestě samotný satan!"
Dá se pochybovat o tom, zda tato slova umírajícímu došla. Kane ale uslyšel jiný zvuk. Ara, se svou typickou zvědavostí, vyletěla z blízkého háječku a přeletěla tak nízko, že se křídly dotkla, Evropanových vlasů. Když černoch uslyšel šum křídel, zvedl se a vykřikl. Kane věděl, že ho bude ten křik pronásledovat až do smrti jako noční můra.
"Křídla! Křídla! Opět přicházejí! Ach, milost, křídla!"
Z úst se mu vyvalil proud krve. Za chvíli už byl mrtev.
Kane vstal a otřel si čelo vlhké ledovým potem. Les znehybněl jako začarovaný v poledním horku a nad zemí zavládlo ticho. Angličan se zamyšleně podíval na pásmo černých, nepřátelských hor, kupících se v dáli za savanou. Na této tajemné zemi ležela stará kletba, která zastínila puritánovu duši.
Opatrně zvedl zkrvavenou mrtvolu, v níž kdysi hořel život, mládí a radost. Položil ji na pokraj mýtiny a nejlépe jak uměl složil studené údy. Ještě jednou se zachvěl, když pohlédl na hrůzné rány, a pak na mrtvole navršil kamennou mohylu vysokou tak, že by pod ní ukryté tělo nedokázali najít dokonce ani nenechaví kojoti.
Jen co skončil, vytrhlo jej něco z ponurých myšlenek a připomnělo mu jeho skutečné postavení. Nějaký tichý zvuk, snad jen jeho vlčí instinkty způsobili, že se ohlédl. Něco se na druhém konci mýtiny pohnulo a mezi vysokou trávou uviděl odpornou černou tvář s kolečkem ze slonoviny v placatém nose, rozevřené silné rty odkrývající zuby, jejichž spilované špičky byly zřetelné dokonce i z této vzdálenosti. Pronikavé oči, nízké ustupující čelo ověnčené hřívou kudrnatých vlasů. Než se tato tvář stačila ukrýt, skočil Kane pod ochranu vysokých stromů, rostoucích kolem mýtiny. Uháněl jako chrt, kličkoval mezi kmeny. Každou chvíli očekával vítězný křik lovců které spatří, jak se vynořují z křovin za ním.
Zakrátko ale došel k názoru, že jej nejspíš pronásledovali tak, jak někteří dravci loví kořist, pomalu a neúprosně. Šel lesem, využíval každý kryt a neviděl ani stín pronásledovatelů. Věděl ale, tak jak ví pronásledovaný vlk, že kolem něho krouží a čekají na vhodný okamžik k tomu, aby zaútočili a přitom neriskovali vlastní kůži. Kane se usmíval smutně, neradostně. Má–li to být zkouška výdrže, tak uvidíme, v jakém poměru jsou svaly divochů k jeho železné odolnosti. Jen až padne noc, znovu dokáže vyklouznout. A pokud ne... v hloubi srdce byl přesvědčen, že anglosaská bojovnost, pobouřená jen myšlenkou na útěk, jej již zanedlouho donutí otočit se a bojovat, i když jej nepřátelé počtem převyšovali nejméně stokrát.

Slunce se chýlilo k západu. Kane mel hlad. Ráno snědl zbytek sušeného masa a od té doby neměl nic v ústech. Prameny, na které občas narazil, mu poskytly vodu, a jednou se mu zdálo, že mezi stromy zahlédl střechu veliké chýše. Obešel ji velikým obloukem. Bylo nesnadné uvěřit, že je tak tichá náhorní planina obydlena, ale i kdyby tomu tak bylo, určitě by její obyvatelé nebyli méně krutí než ti, kteří jej pronásledovali.

Terén byl stále nerovnější. Objevily se nepravidelné vršky a strmé svahy. Kane se blížil k úpatí tichých hor. Stále neviděl pronásledovatele. Jen když se ohlédl, povšiml si nezřetelných pohybů – nějaký mihnoucí se stín, stopa v trávě, prudce se narovnávající větvička, pohyb listí. Proč jsou tak opatrní? Proč nepřijdou a neukončí tu hru?

Nastala noc. Kane dorazil ke svahům, vedoucím k úpatí hor, které se teď nad ním hrozivě černaly. Byly jeho cílem, doufal, že se tam zbaví svých pronásledovatelů. Ale přesto cítil, jak jej od nich odrazuje nějaká podivná nechuť. Skrývalo se v nich tajuplné zlo, odporné jako tma a jen hvězdy rudě mrkaly v těžkém vedru tropické noci. Kane se na chvíli zastavil v neobyčejně hustém háji. Dál už les řídl. Uslyšel tichý zvuk, který ale nebyl šuměním nočního větru, protože těžkými listy nehoupal žádný závan.

Když se otočil, zahlédl ve tmě nějaký pohyb. Nezřetelný stín na něj skočil se zvířecím rykem. Uhnul ráně jen díky hvězdám, které se odrážely od ostří. Ucítil, že jej spoutávají štíhlé, svalnaté ruce a špičaté zuby mu vnikají do těla. Zuřivě bojoval. Jeho košile se roztrhla na vyštípených zubech dýky. Jen náhodou dokázal chytit ruku, vyzbrojenou železným nožem. Vytáhl dýku. Cítil nepříjemný strach, když každou chvíli očekával kopí v zádech.

Překvapilo jej, že ostatní nepomáhají svému druhovi, ale bojoval celou silou svých ocelových svalů. V sevření se kolébali a svíjeli ve tmě a každý z nich se snažil vrazit své ostří do protivníkova těla. Prudké trhavé pohyby je odhodily na hvězdami osvětlenou mýtinu a Kane si povšiml kolečka ze slonoviny v širokém nose a špičatých zubů, které jako zuby divoké bestie lapaly po jeho krku. Podařilo se mu srazit ruku, držící ho za zápěstí, a vrazit dýku hluboko mezi černochova žebra. Bojovník vykřikl a ve vzduchu bylo cítit dráždivý, pronikavý zápach krve. V téže chvíli Kaneho povalil úder velikých křídel. Omráčen padl k zemi a černoch zmizel s výkřiky smrtelného strachu. Kane, hluboce otřesený, vyskočil. Slábnoucí křik polomrtvého kanibala byl slyšet někde shora.

Napjal zrak. Zdálo se mu, že na pozadí noční oblohy vidí beztvaré Něco, zakrývající hvězdy – svíjející se lidské údy, veliká křídla a nezřetelné obrysy – zmizelo to tak rychle, že si nebyl jist, že skutečně něco viděl.

Uvažoval, zda celá tato záležitost nebyla jen noční můrou. Ale když se potácel mezi kořeny, nalezl svou hůl ju–ju, jíž odrazil ránu krátkého oštěpu, který ležel vedle. A potřeboval–li by ještě další důkaz, měl ještě vlastní zkrvavenou dýku.

Křídla! Křídla v noci! Kostra ve vesnici, potrhané střechy chýší, zmrzačený černoch, jehož rány nebyly způsobeny ani noži ani oštěpy a jež zemřel křičíc o křídlech! Tato země byla určitě loveckým revírem obrovských ptáků, kteří považovali lidi za svou kořist. Ale když to byli ptáci, proč nesežrali úplně toho nešťastníka u kůlu? A nakonec v hloubi srdce Kane nevěřil, že by nějaký pták mohl vrhat takový stín, který zakrýval hvězdy.

Pokrčil rameny. Bylo ticho. Kam se poděl zbytek kanibalů, stíhajících jej už od vzdálené džungle? Donutil je k útěku osud druha? Pohlédl na pistole. Co se dá dělat, lidojedi nelidojedi, této noci do těchto ponurých hor nevejde.

Teď se musí prospat, i kdyby po jeho stopách šli všichni démoni Starého světa. Tlumený řev ze západu jej varoval, že se dravé bestie vydaly na lov. Rychlým krokem se vydal dolů a dorazil do hustého háje blízko místa, kde porazil lidojeda. Vyšplhal se vysoko mezi mohutné větve stromu a nalezl vidlici, v níž se dokázala směstnat dokonce i jeho mohutná postava. Větve nad hlavou jej chránily před útokem jakéhokoli okřídleného tvora, pokud by se divoši skrývali někde poblíž, probudí jej zvuk jejich šplhání – protože dokázal spát jako kočka. Jedná–li se o hady a leopardy, tak už tisíckrát takhle riskoval.

Solomon Kane usnul a měl nezřetelné, chaotické sny naplněné strachem před zlými silami, přicházejícími z dob před příchodem člověka. Pak se změnily v představy zřetelné, jakoby je prožíval ve skutečnosti. Zdálo se mu, že se prudce budí a sahá po pistoli – tak dlouho již vedl život divokého vlka, že sáhnutí bylo přirozenou reakcí na každé prudké probuzení. Zdálo se mu, že na větvi před ním sedělo podivné,

sotva viditelné stvoření a zíralo na něj vyhladovělýma, lesklýma, žlutýma očima, jejichž pohled se vtíral do všech koutů jeho mozku. Samotný přízrak byl vysoký, štíhlý, měl podivně znetvořenou postavu a tak se skrýval ve tmě, že by se zdál jen stínem, kdyby nebylo žlutých oči. Kaneovi se zdálo, že sedí jako začarovaný, že se v těch očích objevila nejistota, že bytost odchází po větvi tak, jak by šel člověk a pak roztahuje veliká šedivá křídla, skočí do prostoru a mizí. Tehdy Kane vyskočil. Snový opar se pomalu zvedal.
Ve slabém světle hvězd neviděl nikoho, jen sebe pod gotickou klenbou větvoví. Takže to byl jen sen... a přece, představa byla tak zřetelná, tak plná nelidského hnusu... ještě teď se ve vzduchu vznášel nezřetelný pach dravých ptáků. Napjal sluch. Zachytil dech nočního vetru, šepot listí, řev lva – nic víc. Pak Kane opět usnul a vysoko nad lesem na hvězdné obloze kroužil stín, jako sup nad raněným vlkem.

2. Boj na obloze

Záře úsvitu osvětlila horské pásmo na východu. Kane se probudil. Vzpomněl si na noční přízrak a když slézal ze stromu, ještě jednou jej udivila jeho zřetelnost. V blízkém potůčku uhasil žízeň a několika v tomto kraji zřídka se vyskytujícími plody utišil hlad.
Pohlédl k horám. Byl zvyklý bojovat až do konce a někde tam sídlil ukrutný nepřítel lidských synů. Tato skutečnost byla pro puritána stejnou výzvou, jako rukavice, kterou mu kdysi hodil horkokrevný elegán z Devonu.
Osvěžen celonočním spánkem se vydal kupředu dlouhým, stejnoměrným krokem. Minul hájek, který byl svědkem nočního souboje, a vešel na území, kde stromy rostly stále řidčeji. Stoupal vzhůru. Zastavil se jen jednou, aby se znovu podíval na cestu, kterou již urazil. Když už byl vysoko nad náhorní planinou, postřehl i přes vzdálenost opuštěnou vesnici – nevelikou skupinku chatrčí z bambusu a hlíny. Jedna z nich, stojící na malé vyvýšenině, byla větší než ostatní.
Když se tak díval, padlo na něj seshora nečekaně něco hrozného, třepetajícího silnými křídly. Kane se udiveně otočil. Všechno nasvědčovalo tomu, že okřídlení tvorové loví jen v noci, takže neočekával útok v plném světle. Přesto na něj nalétávalo stvoření, připomínající netopýra, které jakoby vylétalo z oslepujícího slunečního terče. Uviděl silná, široce rozestřená křídla a z nich vyhlížející strašlivou lidskou tvář. Vytrhl pistoli a vystřelil, nestvůra se zatočila, udělala přemet a padla mu k nohám.
Schýlil se, stále ještě držel pistoli v ruce a širokýma očima si prohlížel mrtvolu. Toto stvoření bylo bezpochyby démonem z nejčernějších pekelných propastí, napovídala Kaneho puritánská duše, a přesto ho zabil kousek olova. Udivený Kane pokrčil rameny. I když se během svého života dostal na nejpodivnější místa, nikdy nic podobného neviděl.
Stvoření připomínalo člověka, i když bylo nelidsky vysoké a nelidsky hubené. Podlouhlá, úzká, holá hlava byla hlavou šelmy. Nestvůra měla malé, přiléhající, podivně špičaté uši, smrtí zkalené oči byly šikmé a měly nezvyklou nažloutlou barvu. Nos byl tenký a skobovitý jako zobák dravého ptáka, ústa připomínala široký šrám. Agónií zkřivené úzké rty, pokryté kapičkami pěny, odkrývaly vlčí tesáky.
Přesto stvoření, holé a nahé, připomínalo lidskou bytost. Mělo mohutná, široká ramena, tenkou šíji, dlouhé svalnaté ruce. Palec byl umístěn stejně, jako u některých druhů velkých opic a všechny prsty byly ozbrojeny masivními, zakřivenými drápy. Prsa měla tato bytost podivně znetvořená – jako kýl lodi z nich vystupoval můstek, od nějž dozadu vybíhala žebra. Dlouhé klackovité nohy byly zakončeny velikými chápavými, dlaním podobnými chodidly, jejichž palec byl postaven proti prstům, stejně jako u lidí. Prsty u nohou měly obyčejné dlouhé nehty.
To, co bylo u tohoto podivného tvora nejpodivnější, se ale nacházelo na jeho zádech. Z ramen mu vyrůstal pár velikých křídel, složených jako křídla můry, ale vytvořených z kožovitého materiálu, nataženého na kostech. Vyrůstaly nízko pod rameny a končily v půli cesty k úzkým bedrům. Tato křídla, jak se Kane domýšlel, mohla mít rozpětí kolem sedmnácti stop.
Angličan nestvůru uchopil a zvedl nahoru, mimovolně se vyhýbal doteku hladké kožnaté blány křídel. Příšera vážila asi polovinu toho, co stejně vzrostlý člověk, který měřil šest a půl stopy. Jeho kosti měly nejspíš stejnou strukturu jako kosti ptáků a tělo bylo postaveno skoro výlučně jen ze svalů.
Kane ustoupil a ještě jednou si prohlédl svou oběť. Takže sen nebyl snem a tahle odporná bytost, nebo

některá jiná, jí podobná, která seděla vedle něj na větvi, byla hrůznou skutečností...
Udeřila jej mohutná křídla! Něco na něj spadlo z oblohy! Kane se otočil a pochopil, že učinil chybu, která se poutníkům v džungli nepromíjí – údivem a zvědavostí přestal být opatrný. Další okřídlená nestvůra mu již sahala po hrdle. Nebyl už čas vytáhnout druhou pistoli. Uviděl jen ďábelskou, napůl lidskou, tvář mezi mávajícími křídly, pocítil bolest z jejich ran a do prsou se mu zasekly ostré drápy. Pak ztratil půdu pod nohama a otevřela se pod ním prázdnota.
Okřídlený tvor spoutal jeho nohy vlastníma nohama, držel jej drápy, strašlivou silou vraženými do prsou. Vlčí tesáky mu chňapaly po hrdle. Angličan ale přesto uchopil kostnatou šíji a odstrčil odpornou hlavu. Pokoušel se vytáhnout dýku. Ptačí bytost se pomalu vznášela nahoru a letmý pohled dolů Kanemu napověděl, že jsou již vysoko nad korunami stromů. Nepočítal s tím, že tento vzdušný souboj přežije. Ale přesto mu vrozená zuřivost přikazovala vzít do záhuby i svého nepřítele.
Stále odstrkoval ostré zuby, až se mu nakonec podařilo uchopit dýku a vrazit jí hluboko do prsou nestvůry. Člověk–netopýr se prudce zkroutil a z hrdla vyrazil chraplavý, drsný výkřik. Prudce sebou házel, zoufale bil křídly, vypínal hřbet a vztekle házel hlavou v marné snaze o její uvolnění a o to, aby mohl vrazit smrtonosné zuby do hrdla své oběti. V mukách stále hlouběji vrážel drápy do lidských prsou, drápy druhé ruky drásal tvář a tělo nepřítele. Presto raněný a zkrvavený Angličan s mlčenlivou vytrvalou zuřivostí buldoka stále silněji a silněji svíral prsty na hubené šíji a znovu a znovu bodal do měkkého těla.
A daleko pod nimi sledovaly vylekané oči tento souboj, zuřící v závratné výšce.
Mezitím se ocitli nad planinou. Slábnoucí křídla nestvůry jen s námahou držela tíhu dvou těl. Rychle padali k zemi. Kane, jemuž krev a vztek zakryly zrak, o tom nic nevěděl. S pruhem kůže, visící z hlavy, s rozdrásaným hrudníkem viděl svět jako oslepující krvavý kruh, v němž byl zřejmý jen jeden cit – nepřekonatelná touha po zničení nepřítele.
Slabá, zoufalá mávnutí křídly umírající nestvůry je ještě na chvíli držela zavěšené nad hustou skupinou mohutných stromů. Angličan ucítil, že sevření drápů a spoutávajících jej nohou zeslábloa úderyse změnily v bezvýznamné plácání. Z posledních sil vrazil dýku opět do prsou nestvůry a ucítil, jak se její tělo křečovitě zachvělo. Křídla bezvládně padla a oba, vítěz i poražený, padali k zemi jako kámen.
Rudou mlhou Kane viděl větrem se hýbající větve, spěchající k jejich uvítání a cítil, jak jej bijí po tváři a trhají oblečení, když spleteni ve smrtelném sevření padali větvemi, uhýbajícími před jeho vztaženou rukou. Pak hlavou udeřil o něco tvrdého a ucítil, jak jej pohlcuje nekonečná, černá prázdnota.

3. Ve stínu strachu

Tisíce let běžel Kane širokými břidlicově šedými chodbami noci. Strašliví, v naprosté tmě gigantičtí démoni nad ním přelétávali za šumění křídel. Bojoval s nimi ve tmě jako potkan, zahnaný do slepé uličky, bojoval a netopýry–upíry. Netělesné rty mu šeptaly hrůzná kacířství a tajemství přímo do uší, jeho noha, hledající pevnou půdu, rozhazovala lidské lebky.
Návrat ze země přízraků byl náhlý. Návrat k normálnosti zvěstoval pohled na tlustou, mírnou černou tvář, která se nad ním skláněla. Kane zjistil, že se nachází v čisté, dobře vyvětrané chýši. Z bublajícího kotlíku před vchodem cítil chutnou vůni a došlo mu, že je příšerně hladový. Byl také podivně slabý – ruka zvednutá k obvázané hlavě se chvěla, bronzově opálená kůže zešedla.
Vedle něj stáli dva muži, jeden tlustý a druhý vysoký, štíhlý bojovník se smutnou tváří.
"Probudil se, Kurobo," řekl tlusťoch. "Jeho mysl se navrátila k životu."
Hubeňour přikývl a něco vykřikl. Zvenčí přišla odpověď.
"Kde to jsem?" otázal se Kane nářečím, které se naučil již dávno, a které připomínalo jazyk, který tito černoši používali. "Jak tu jsem dlouho?"
Tlustý černoch jej postrčil svýma rukama, jemnýma jako ruce ženy, zpět na lůžko.
"Toto je poslední vesnice národa Bogonda," vysvětloval. "Našli jsme tě pod stromy na svahu. Byl jsi těžce raněn a ležel jsi v bezvědomí. Mnoho dnů jsi blouznil v horečkách. Teď jez."
Do chýše vstoupil štíhlý mladý bojovník s mísou kouřícího jídla. Kane se na ně hladově vrhl.
"Vidíš, Kurobo, je jak leopard," udiveně řekl tlusťoch. "Ani jeden z tisíců by takové rány nepřežil."
"Máš pravdu, Goru," potvrdil druhý. "A zabil akaanu, která jej unesla."

Kane se namáhavě zvedl na loktech.
"Goru?" vykřikl divoce. "Šaman, který přivazuje lidi ke kůlu jako hostinu pro démony?"
Chtěl se zvednout a uškrtit tlustého černocha, ale slabost jej zalila svými vlnami, chýše se rozplynula v mlze a on padl bez dechu na lůžko. Zakrátko již spal hlubokým, zdravým spánkem.
Když se probudil, spatřil u své postele mladou, štíhlou dívku. Jmenovala se Nayela. Nakrmila jej. Kane, již o hodně silnější, jí kladl mnoho otázek, a ona odpovídala rozumně, i když nesměle. Dostal se ke kmeni Bogondy, jejž vedli náčelníci Kuroba a šaman Goru. Nikdo tu nikdy neviděl bílého člověka, ani o něm nikdy neslyšel. Rány, které utrpěl, by normální člověk nepřežil. Přesto se Angličan podivil, když mu spočítala, jak dlouho ležel v bezvědomí. Podivil se také, že si nepolámal kosti, když padal dolů, ale ona mu vysvětlila, že pád zbrzdily větve a že přistál na trupu akaany. Otázal se na Gorua a po chvíli tlustý šaman přišel do chýše a přinesl jeho zbraně.
"Něco jsme našli u tebe," řekl. "Zbytek u těla akaany, kterou jsi zabil zbraní, hovořící ohněm a dýmem. Musíš být bohem. Ale bohové nekrvácejí a ty jsi skoro zemřel pod svými ranami, kdo tedy jsi?"
"Nejsem bůh," odvětil Kane. "Jsem člověk stejně, jako ty, i když mám bílou kůži. Pocházím ze vzdálené země za mořem, která je nejkrásnější a nejnádhernější ze všech. Jmenuji se Solomon Kane a jsem tulákem bez domova. Z úst umírajícího jsem slyšel poprvé tvé jméno, jenže ty máš přátelský vzhled."
Šamanovou tváří přelétl stín smutku. Svěsil hlavu.
"Odpočívej a nabírej síly, člověče, bože, nebo kdokoli jsi. Vše se dovíš v pravou chvíli, vše o strašné kletbě, ležící nad touto prastarou zemí."
Během dnů, které přišly, se Kane uzdravoval s typickou životností divokého zvířete. Goru a Kuroba u něj dlouho sedávali a dlouze rozmlouvali o neobyčejných tajemstvích.
Jejich kmen nepocházel z tohoto kraje. Před sto padesáti lety přišli na tuto planinu a dali jí jméno své původní vlasti. Kdysi, ve Staré Bogondě, byli mocným národem, žijícím u veliké řeky daleko na jihu. Kmenové války zničily jejich moc. Nakonec kmen podlehl silnému nepříteli. Goru vyprávěl legendy o velikém útěku. Prošli tisíce mil džunglemi a močály, neustále obtěžováni krutými nepřáteli.
Nakonec, když si prosekali průchod zemí divokých kanibalů, se ocitli tady, bezpečni před útokem lidí, ale zároveň vězňové tohoto místa, z něhož se ani oni, ani jejich potomkové nedokáží dostat. Dostali se do strašlivé země Akaana. Goru dodal, ze jeho předkové pozdě pochopili důvody potměšilého smíchu kanibalů, kteří je pronásledovali až k samotnému okraji planiny.
Bogondský lid přišel na území bohaté vodou a zvěřinou. Bylo tu mnoho koz a jistý druh divokého prasete, jehož tu bylo velké množství. Zpočátku lidé tyto prasata pojídali, ale pak je ze závažných důvodů začali šetřit. Travnaté roviny mezi planinou a džunglí se hemžily antilopami a buvoly. Žilo tam také mnoho lvů, kteří se pouštěli i na samotnou planinu. Bogonda ale znamená "zabíječ lvů", takže neminulo mnoho měsíců, než se zbytky velkých koček přestěhovaly na níže položená území. Ale, jak se jejich předkové brzy přesvědčily, nebyli to lvi, koho bylo třeba se bát.
Když se přesvědčili o tom, že je kanibalové již nechtějí stíhat za pásem savany a odpočali si po dlouhé cestě, vybudovali dvě vesnice – Horní a Dolní Bogondu. Kane se teď nacházel v Horní, ruiny, které viděl, byly to jediné, co zůstalo z níže položené vsi.
Zakrátko černoši pochopili, že se ocitli v zemi nestvůr se strašnými zuby a drápy. Za nocí slyšeli údery mohutných křídel a viděli hrůzyplné stíny, které zakrývaly hvězdy nebo se rýsovaly na pozadí měsíce. Stávalo se, že mizely děti, až nakonec jistý mladý lovec zbloudil v horách, kde jej zastihla noc. A za ranního rozbřesku zmučené a napůl sežrané tělo spadlo z nebe na hlavní ulici vesnice a výbuch ukrutného smíchu někde vysoko zmrazil krev v žilách vystrašených obyvatel. Zakrátko nato Bogondové pochopili celou hrůzu svého postavení.
Zpočátku se nestvůry lidí bály, skrývaly se a jen za nocí vylétali ze svých jeskyní, ale časem se stávali stále drzejší. Kdysi za jasného dne jistý bojovník sestřelil lukem jednu z nich. Nestvůry se ale již přesvědčily, že dokáží zabíjet lidi. Smrtelný křik umírajícího přivábil celé hejno těchto démonů. Padli z nebe a před očima soukmenovců bojovníka roztrhali na cáry.
Bogondové se rozhodli opustit ďábelskou zemi. Sto bojovníků se vydalo do hor, aby nalezli průchod. Našli strmý svah, na který se jen těžko dokázali vyšplhat. Tam uviděli srázy, proděravěné jeskyněmi. Byla to hnízda okřídlenců.

Tehdy se odehrála první zuřivá bitva mezi lidmi a upíry, která byla zakončena drtivým vítězstvím těch druhých. Luky a oštěpy černochů byly jen chabou zbraní proti nestvůrám, vyzbrojenými drápy. Z celé stovky, která se vydala do hor, nepřežil nikdo. Akaany stíhaly uprchlíky a posledního z nich dopadly na dostřel luku od vesnice.
Když Bogondové pochopili, že nedokáží přejít přes hory, rozhodli se vybojovat si cestu zpět tam, kudy přišli. Na travnaté rovině se proti nim postavila veliká horda kanibalů a po strašlivé, skoro celý den trvající bitvě, je odrazila zpět, decimované a zhroucené. Goru vyprávěl, že když začal boj, na obloze bylo vidět odporné nestvůry, které kroužily a chechtaly se, když viděly hynoucí lidi.
Ti, kdož po dvou bitvách zůstali naživu, si léčili rány a podle fatalistické filozofie černých lidí se smířili s tím, co je neodvratné. Bylo jich kolem tisíce pěti set mužů, žen a dětí. Obnovili své chýše, začali obdělávat půdu a snažili se přizpůsobit životu ve stínu hrůzy.
V těch dobách bylo ptačích lidí velice mnoho, a kdyby chtěli, dokázali by Bogondu bez problémů smést z povrchu země. Nikdo z bojovníků se akaaně nedokázal postavit, protože byly silnější než člověk, útočily jako jestřáb a pokud chybily, vynášela je křídla okamžitě mimo dosah.
Na tomto místě Kane přerušil vyprávění a otázal se, proč černoši nezabíjeli démony z luků. Goru vysvětlil, že je třeba neobyčejné pevné ruky a přesného oka, aby se akaanu dalo trefit ve vzduchu. Navíc nestvůry měly neobyčejné silnou kůži, že i když je šíp trefil a nezasáhl je hrotem, nic jim neudělal. Kane věděl, že černoši jsou většinou špatnými střelci a hroty vyrábějí z úlomků kamene, kostí nebo železa, měkkého jako měď. Vzpomněl si na Poitiers, Agincour... Co by dal za to, kdyby u něj teď stála rota statečných anglických lučištníků... anebo oddíl mušketýrů.
Goru ale tvrdil, ze akaany nechtěly naprosté vyhubení národa Bogondů. Živily se především malými prasaty, kterými se planina jen hemžila, a mladými kozami. Občas se pouštěly na savanu na antilopy, ale většinou neměly důvěru k otevřeným terénům a bály se lvů. Nelétaly ani do džungle, kde jim příliš hustě rostoucí stromy zabraňovaly rozevřít křídla. Držely se hor a planiny. Co bylo za horami, to nevěděl v Bogondě nikdo.
Akaany dovolily lidem usídlit se na planině z těchž důvodů, z jakých lidé dovolují rozmnožovat se divoké zvěři anebo zarybňují jezera – pro vlastní potěšení. Tito upíři, jak tvrdil Goru, měli neobyčejný a hrůzný smysl pro humor – vzrušovalo je utrpení bolestí vyjících lidských obětí. Od úbočí hor se často nesla ozvěna křiku, měnícího lidská srdce v led.
Během mnoha let se ale lidé naučili nedráždit své pány a akaany se spokojovaly tím, že občas unesly nějaké dítě, nebo občas sežraly mladou dívku, která se zatoulala někam daleko od vesnice, nebo mladíka, kterého noc zastihla za palisádou. Nevěřily budovám, kroužily vysoko a nepouštěly se mezi chýše. Bogondové tedy žili poměrně bezpečně – až donedávna.
Goru byl toho názoru, že akaany vymírají a to velice rychle. Doufal, že zbytky jeho kmene okřídlenou rasu přežijí. Tehdy, jak tvrdil se sobě vlastním fatalismem, z džungle přijdou lidojedi a strčí do kotle zbytky jeho národa. Odhadoval, že v současné době nežije víc, než nějakých sto padesát upírů. Běloch se podivil, proč se tedy bojovníci nevypraví na velký lov a nevyhubí ty ďábly. Šaman se jen hořce pousmál a ještě jednou zopakoval to, co říkal o válečných schopnostech nestvůr. A co víc, dodal, celý národ Bogondů už nemá víc než čtyři sta duší a akaany jsou jedinou ochranou před lidojedy ze západu.
Za posledních třicet let kmen prořídl víc, než kdykoli předtím. Úměrně tomu, jak se zmenšoval počet akaan, narůstala jejich krutost. Unášely stále více Bogondů, aby je mučily a požíraly v hloubi svých strašlivých ponurých jeskyní vysoko v horách. Goru vyprávěl o útocích na lovce a na lidi, pracující na poli, o nocích naplněných hrůznými výkřiky a vytím, přicházejícím od hor, a o žilách mrazících krev chechotu, který byl jen napůl lidský, o utržených údech, zuby cenících hlavách, shazovaných shůry do strachem se třesoucí vsi, o ohavných hostinách pod hvězdami.
Pak přišlo sucho a veliký hlad. Vyschly prameny, neurodilo se proso, maniok ani banány. Antilopy, jeleni a buvoli, kteří tvořili základní část masité stravy Bogondů, odešli do džungle hledat vodu. Na planině se objevili lvi, jejichž hlad byl silnější než strach z lidí. Mnoho příslušníků národa zemřelo, zbývající byli donuceni jíst prasata, přirozenou lovnou zvěř akaan. To nestvůry rozzuřilo. Hlad, lvi a Bogondové vyhubili polovinu prasat.
Konečně sucho minulo, ale neštěstí už bylo tady. Z velkých stád, která se předtím toulala po planině,

zůstaly jen nevelké zbytky, které byly navíc plaché a nebylo lehké je ulovit. Bogondové pojídali prasata, takže akaany pojídaly Bogondy. Lidský život se změnil v peklo. Níže položená ves, kde žilo již jen asi sto padesát lidí, se vzbouřila. Zešílela opakujícím se násilím a povstala proti svým vládcům. Akaana, která plachtila nad ulicemi a hledala dítě, které by unesla, byla sestřelena a zabita šípy. Pak se všichni v Dolní Bogondě zavřeli v chýších a očekávali svůj osud.

Zhouba přišla v noci. Akaany přemohly svůj strach před budovami a celé jejich hejno přiletělo z hor. Druhou vesnici probudil výbuch příšerného křiku a proklínání, který znamenal konec dolní Bogondy. Po celou noc Goruovi lidé leželi, báli se pohnout a naslouchali vytí a pláči, který rozdíral ticho. Nakonec vše utichlo, říkal šaman, otírajíc si z čela ledový pot, ale ještě dlouho do noci byla slyšet ohavná ďábelská hostina.

Za úsvitu obyvatelé Horní Bogondy viděli odlétající strašné hejno, podobající se čertům, vracejícím se do pekla. Akaany letěly pomalu a těžce mávaly křídly, jako nažraní supové. Později se někteří opovážili vkrást se do proklaté vsi, ale to, co spatřili je donutilo uprchnout s křikem. Od onoho dne se nikdo k tomuto strašnému místu nepřiblížil víc, než na tři dostřely lukem. Kane s pochopením přikývl. Jeho chladné oči se dívaly smutněji, než oči kteréhokoli přítomného.

Po mnoho dnů lidé, třesoucí se hrůzou, čekali na další vývoj situace. Nakonec, vedeni krutou bezmocí, se rozhodli losovat – ten, kdo prohrál, byl přivázán ke kůlu na polovině cesty mezi oběma vesnicemi. Doufali, že to akaany pochopí jako výraz podřízenosti obyvatel Horní Bogondy a tak obyvatelé vesnice uniknou strašnému osudu svých soukmenovců. Tento zvyk, vysvětloval šaman, přejali od kanibalů, kteří kdysi dávno skládali upírům oběti a každý měsíc jim obětovali člověka. Náhodou se ale přesvědčili, že akaana může být zabita, takže je přestali považovat za bohy – to si alespoň myslel Goru a dlouho vysvětloval, proč žádné smrtelné stvoření není hodno božských poct, i kdyby bylo nevím jak silné a zlé. Goruovi předkové občas okřídleným nestvůrám skládali oběti, aby je uklidnili, ale nikdy se to nestalo trvalým zvykem. Teď už nebylo jiné východisko. Akaany to očekávaly, takže každý měsíc vybírali ze stále se zmenšujícího počtu obyvatel silného mladíka nebo dívku a přivazovali je ke kůlu.

Kane si bedlivě prohlížel Goruovu tvář, když šaman vyprávěl o bolesti, jakou trpí kvůli této strašné nezbytnosti. Pochopil, že je naprosto upřímný. Zachvěl se před představou o národu lidských bytostí, které pomalu, ale jistě končí v žaludcích představitelů nestvůrné rasy.

Vyprávěl o zmučeném těle, které nalezl v den, kdy přišel na planinu. Šaman přikývl a v mírných očích se mu zračilo utrpení. Celý den a celou noc oběť visela u kůlu, a akaany uspokojovaly chtivost po mukách, vzrušujíc se nad umírajícím člověkem. Až dosud tyto oběti oddalovaly zkázu Horní Bogondy. Zbývající prasata a občas nějaké unesené dítě svědčily o zmenšujícím se počtu upírů. Stačila jim hra s jedním člověkem jednou za měsíc.

Kaneho něco napadlo:

"Kanibalové na planinu nikdy nechodí?"

Goru zavrtěl hlavou. Bezpečni v houštinách džungle se nikdy nepouštějí za savanu.

"Ale mne pronásledovali až k úpatí hor."

Goru ještě jednou zakroutil hlavou. Byl to jen jeden lidojed. Našli jeho stopy. Nejspíš někdo statečnější, než ostatní. Nechal loveckou vášeň zvítězit nad strachem před hroznou planinou. Zaplatil za to.

Kane zaskřípal zuby, což u něj obyčejně znamenalo zaklení. Byla to bolestná myšlenka, že tak dlouho prchal před jedním nepřítelem. Nic zvláštního, že se ten lidojed blížil tak opatrně a čekal s útokem až na příchod noci. Dobře, ale proč akaana chytila černocha a ne jeho, kladl si otázku Angličan. A proč na něj nezaútočil ten upír, který v noci přistál na jeho stromě?

"Kanibal krvácel," objasnil mu Goru. "Pach krve nestvůru přiměl k útoku, protože upíři, stejně jako supi, dokáží ucítit čerstvou krev na velikou vzdálenost. A mimo to byly opatrné – ještě nikdy neviděly takového člověka, jako je Kane, který by neukázal strach. Určitě se jej rozhodli sledovat a pak nečekaně zaútočit."

"Co je to za stvoření?" chtěl se Kane dozvědět.

Goru pokrčil rameny. Byla tady, když sem přišli jeho předkové, kteří o nich dřív nikdy neslyšeli. Neudržovali žádné styky s lidojedy, takže se od nich nemohli nic dozvědět. Akaany žily v jeskyních, nahé jako zvířata, neznaly oheň a jedly pouze čerstvé maso. Měly ale něco jako jazyk a uznávaly svého krále.

Mnohé z nich zahynuly v době velkého hladu, když silnější požíraly slabší. Vymíraly rychle – v posledních letech mezi nimi nezahlédli ani mladé, ani samice. Když nakonec vymřou i samci, nebude žádných akaan. Bogondové jsou už ale stejně odsouzeni, jedině že by... Goru na bělocha vrhl podivný žádostivý pohled. Puritán byl ale pohroužen do svých myšlenek.

Vzpomínal si na jednu z početných bájí, které slyšel za svých cest. Dávno, velice dávno tomu mu jeden velmi starý kněz kultu ju–ju vyprávěl, jak kdysi od severu přiletěli okřídlení démoni, přehnali se nad jeho zemí a zmizeli nad džunglí porostlými jižními územími. Kněz tenkrát vyprávěl starou pověst o těchto stvořeních – že kdysi žila ve velkém počtu u rozlehlého jezera s hořkými vodami, ležícího daleko na severu. Už před mnoha staletími s nimi bojoval jistý náčelník a jeho bojovníci, stříleli po nich z luků, velké množství zabili, a zbytek pak vyhnali na jih. Jméno náčelníka znělo N'Yasunna. Měl velký člun s mnoha vesly, která ho rychle poháněla po hořkých vodách.

Solomona Kaneho náhle ovál prudký závan chladu, jako kdyby se před ním neočekávaně otevřela Brána, vedoucí do Vnějších propastí Času a Prostoru, neboť pochopil, že ještě i jiná, daleko starší a temnější legenda, byla pravdivá. Jaké to mohlo být veliké hořké jezero, když ne Středozemní moře, a kdo mohl být náčelník N'Yasunna, když ne hrdina Íason, který vyhnal harpyje nejen ke Strofadským ostrovům, ale až do Afriky? Stará pohanská pověst tedy byla pravdivá, pomyslel si omráčený Kane, vystrašený podivuhodnými předpoklady, které připouštěl tento fakt. Jestliže byla pověst o Harpyjích pravdivá, co pak ty ostatní – o Hydře, kentaurech, Chiméře, Medúze, Panovi a satyrech? Copak se ve všech legendách starověku kryla pravda nestvůrného zla a příšerných bytostí se slintajícími zuby a ostrými drápy? Ach Afriko, Černý Světadíle, zemi tmy a strachu, kam byly vyhnány temné nestvůry před vycházejícím světlem západního světa!

Chvějící se Kane procitl ze zamyšlení. Goru jej nesměle, jemně zatáhl za rukáv:

"Zachraň nás před akaanami," poprosil. "I když třeba nejsi bůh, máš v rukou božskou moc! Držíš v dlani mocnou hůl ju–ju, která byla ve starých časech žezlem císařů a oporou veleknězů. Máš také zbraň, která vysílá smrt v ohni a dýmu – naši mladíci viděli, jak jsi zabil dvě akaany. Učiníme tě králem... bohem... čím budeš chtít! Uplynul již více než měsíc od doby, co jsi přišel do Bogondy. Minul termín ke složení oběti, ale krvavý kůl stojí prázdný. Akaany se vesnici vyhýbají, protože jsi tady, neunášejí nám děti. Shodili jsme jho, neboť ti věříme."

Kane stiskl dlaněmi skráně.

"Sám nevíš, co požaduješ!" zvolal. "Bůh je mým svědkem, že z celého srdce toužím po osvobození této země od zla, ale nejsem všemohoucí. Mohu z pistolí zabít několik nestvůr, ale nezůstalo mi už mnoho prachu. Kdybych měl zásobu prachu, a taky kule a mušketu, kterou jsem zlámal na přízraky navštěvovaných Horách Nebožtíků, to by byl nádherný lov. Ale i kdybych pozabíjel všechny příšery, co s kanibaly?"

"Oni se tě bojí taky!" vykřikl starý Kuroba, dívka Nayela a chlapec Loga, který měl být následující obětí, se na něj prosebně dívali. Kane si podepřel rukou bradu a těžce si povzdechl.

"Tedy dobře. Myslíte–li si, že jsem ochranným štítem pro tento lid, zůstanu zde, v Bogondě, do konce svého života."

A tak se Solomon Kane usídlil ve vsi Bogondě ve Stínu. Lidé tu byli dobří. Jejich přirozená živost a veselý duch byly potlačeny dlouhým životem ve Stínu, ale teď, po Bělochově příchodu, dostali novou naději. Angličanovo srdce se chvělo, když viděl naprostou důvěru, kterou mu projevovali. Bogondové zpívali při práci na poli, tančili u ohňů, sledovali jej očima, v nichž byl obdiv a důvěra. Puritán proklínal vlastní bezradnost, neboť mu bylo jasné, jak marná bude jeho péče, až okřídlené příšery nečekaně slétnou z nebe.

Přesto v Bogondě zůstal. Ve snech viděl racky, kroužící nad devonskými útesy a vznášející se na čistém, modrém nebi. Ve skutečnosti mu srdce rozdíralo nečekané volání dalekých, neznámých zemí. Ale žil v Bogondě a namáhal svůj mozek hledáním uskutečnitelného plánu. Celé hodiny seděl zahleděný do hole ju–ju, zoufale se chytal pomoci černé magie tam, kde zklamal rozum bílého člověka. Ale nesmírně cenný N'Longův dar mu nedokázal pomoci. Už jednou zavolal šamana z pobřeží Otroků přes stovky mil je dělící prostor, ale N'Longa by k němu mohl přijít jen tehdy, kdyby se jednalo o nepřirozené síly. A ty harpyje nepřirozené nebyly.

V hlavě mu začal klíčit nějaký plán, ale Kane jej odmítl. Šlo o nějakou past – ale jak je možno chytit do pasti akaany? Lví řev mu dělal ponurou společnost při jeho temných meditacích. Na planině vymírali lidé, takže se začaly shromažďovat dravé šelmy, které se bály jen oštěpů lovců. Kane se hořce usmál. Lvi, které bylo možno stopovat a zabíjet po jednom, nebyly jeho problémem.
V jisté vzdálenosti od samotné vsi stála veliká Goruova chýše, kdysi poradní místo kmene. Bylo v ní plno nejrůznějších fetišů, ale šaman tvrdil, že i když je jejich síla veliká v boji se zlými duchy, netvoří žádnou obranu před okřídlenými ďábly z masa a krve.

4. Solomonovo šílenství

Příšerná spleť divokých výkřiků nečekaně vytrhla Kaneho ze spánku beze snů. Před chýší hynuli lidé, strašně, jako dobytek na jatkách. Jako vždy spal se zbraní po boku, takže neztrácel čas a běžel ke dveřím. K nohám mu padlo něco slintajícího a blekotajícího, co jej chytilo za kolena a blábolilo nesrozumitelné prosby. V šeru viděl vyděšený Kane, že je to Loga, zmasakrovaný a zalitý krví, tvář již tuhnoucí v posmrtnou masku. Ze tmy k němu doléhaly příšerné zvuky a nelidský řev, smíšený se šumem velikých křídel, rachotem rozbíjených střech a odporným démonickým chechotem. Angličan se uvolnil ze stisku mrtvých rukou a skočil směrem k hasnoucímu ohništi. V noční tmě rozeznal jen nezřetelnou změť létajících postav, pohyblivé skvrny křídel, zakrývajících hvězdy.
Uchopil doutnající větev a strčil ji do střechy své chýše, a když se plamen rozhořel a ozářil scénu, zkameněl hrůzou. Na Bogondu padla strašná a krvavá zhouba. Okřídlení upíři létali po ulicích, kroužili nad hlavami prchajících lidí, trhali střechy chýší, aby se dostali, ke strachem blábolícím obětem.
Se zdušeným výkřikem se Angličan probral z tranzu, vytrhl pistoli a vystřelil. Žlutooký přízrak, který se k němu hnal, padl s rozbitou lebkou. Kane divoce vykřikl a vrhl se do boje. Dostal se pod vládu divoké zuřivosti svých pohanských saských předků. Vystrašení a překvapení Bogondové, zmalátnělí lety poddanosti, nebyli schopni organizovaného odporu. Většina z nich umírala bez odporu jako ovce, a jen někteří, zuřiví strachem, se pokoušeli bojovat. Jejich šípy ale mířely cíl, nebo se odrážely od tvrdých křídel, ďábelská pohyblivost nestvůr zase znemožňovala přesné bodnutí oštěpem nebo úder sekerou. Odlétli vzhůru před údery svých obětí a pak je přibíjeli k zemi, kde zuby a drápy dokončovaly krvavé dílo.
Kane uviděl starého Kurobu, hubeného, zbroceného krví, opřeného o stěnu chýše, nohu opřenou o krk nestvůry, která nebyla dost rychlá. Náčelník držel obouruční sekeru, jejíž mohutné údery držely na chvíli útok půltuctů ďáblů. Angličan mu chtěl přijít na pomoc, ale zadržel jej tichý, žalostný pláč. Několik kroků od něj ležela, maličko se svíjející, v prachu roztažená Nayela. Na zádech se jí uvelebil netvor a jako sup trhal její tělo. Oči, které již zakrývala mlha smrti, s výrazem bolestné prosby hledaly bělochovu tvář. Angličan těžce zaklel a vystřelil z druhé pistole. Ďábelský upír se s odporným výkřikem svalil dozadu, a jen divoce zamával slábnoucími křídly. Kane poklekl u umírající dívky. S pláčem šedivějícími rty líbala ruku, kterou jí objímal hlavu. Pak zavřela oči.
Kane opatrně složil tělo na zem a hledal očima Kurobu. Spatřil jen odpornou změť hnusných postav, které trhaly něco, co bylo pod nimi. A tehdy pocítil, že jej zachvátilo šílenství. S řevem, který přehlušil pekelný hluk, se zvedl aby zabíjel. Ještě než stačil narovnat kolena, vytrhl rapír a probodl supí hrdlo, a když netvor padl a začal sebou trhat a svíjet se v předsmrtných křečích, vydal se zešílevší puritán hledat nové oběti.
Kolem strašným způsobem hynuli obyvatelé Bogondy. Pokoušeli se bojovat nebo utíkat, ale démoni je honili tak, jak jestřáb loví zajíce. Lidé vbíhali do chýší a příšery strhávaly střechy, nebo vylamovaly dveře. Co se dělo uvnitř, Kane naštěstí neviděl. Angličan, zachvácený strachem a šílenstvím, byl přesvědčený, že touto tragédií je vinen právě on. Důvěřovali mu, nesložili oběti, odepřeli poslušnost svým strašným pánům a teď za to byli potrestáni. A on je nedokázal ubránit. V očích hynoucích lidí nebyl hněv ani pomstychtivost, jen bolest a němá výčitka – byl jejich bohem a zklamal je.
Uháněl vesnicí, příšery se mu vyhýbaly, dávaly přednost bezbranným černým obětem. Kanemu ale nebylo jednoduché uniknout. V rudé mlze, která mu clonila zrak a která nepocházela z ohně požáru, viděl odpornou scénu. Jedna z harpyjí pevně držela nahou, bránící se ženu a zatínala tesáky hluboko do jejího

těla. Bodl rapírem, upír pustil ječící oběť a vznesl se vzhůru. Angličan odhodil meč, skočil jako krvelačný panter, uchopil ho za hrdlo a nohama stiskl dolní část netvorova těla.
Znovu bojoval ve vzduchu, teď ale těsně nad střechou chatrče. Strach zachvátil chladnou mysl harpyje. Nepokoušela se zabíjet, chtěla se jen zbavit mlčícího nepřítele, jehož dýka se jí opakovaně nořila do těla. Divoce sebou trhala, odporně křičela, až nakonec, když ostří proniklo hlouběji, se převrátila a padla dolů.
Střecha zabrzdila pád. Kane a umírající harpyje jí proletěli a přistáli na tělech, která se svíjela na podlaze. Ponurý odraz požáru trochu ozařoval vnitřek chýše a v tom světle Angličan spatřil něco, co jím otřáslo – zkrvavené zuby v rozevřené rudé tlamě a krvavou parodii člověka, stále se ještě hýbající zbytkem prchajícího života. Zevnitř labyrintu šílenství, v němž se ocitl, vztáhl ruku a ocelovými prsty stiskl netvorovo hrdlo tak, že je nemohlo uvolnit žádné drásání drápy ani údery křídel. Držel, dokud nepocítil, že z netvora prchá život a hubený zlomený krk se svěsil.
Venku stále ježte probíhala krvavá řež. Kane vstal, poslepu uchopil nějakou zbraň a vyběhl z chýše. Přímo před ním se snažila vznést jedna harpyje. Postřehl, že to, co chytil v chýši, je sekera, udeřil a netvorův mozek se rozstříkl jako voda. Pak skočil kupředu. Zakopával o mrtvoly a části těl, krev mu stříkala z tuctu ran. Konečně se zastavil, křičíc vztekem.
Upíři odlétali. Nechtěli se víc potýkat s tím bílým šílencem, který byl v zuřivosti ještě strašnější než oni. Ale harpyje neodlétaly samy. V hrabivých drápech držely bránící se a křičící postavy. Kane pobíhal na všechny strany, držel sekeru, vykoupanou v krvi, ale zůstal sám ve vesnici, plné mrtvol. Když zaklonil hlavu, aby vykřičel svou nenávist k netvorům, kteří nad ním kroužili, pocítil, že mu na tvář padají teplé, husté kapky. Z temného nebe slyšel křik agónie a chechtání upírů. Tehdy jej opustil zbytek zdravého rozumu a když se nocí rozlehly zvuky odporné nebeské hostiny a z hvězd kapal krvavý déšť, začal něco nesouvisle blábolit, sem tam vykřikujíc hrozná kacířství.
Copak symbolem lidství nebyl on, zakopávající o lidské kosti, poznamenané zuby, a cenící se lebky – se zbytečnou sekerou v ruce, vykřikující svou strašlivou nenávist k temným okřídleným obrysům noci, jejichž byl obětí a které se teď démonicky chechtaly někde nad ním a zalévaly mu šílené oči krví žalostných lidských obětí?

5. Bílý vítěz

Od hor přišel nejistý, bledý úsvit a zachvěl se nad krvavými jatkami, které kdysi byly vesnicí Bogonda. Chýše stály ještě všechny kromě jedné, která se rozsypala na hromadu doutnajících oharků, ale mnohé z nich měly stržené střechy. Ulice byly pokryty vrstvami kostí, částečně, nebo úplně obraných od masa. Některé byly rozbité, jako kdyby spadly z veliké výšky. Byla to země smrti, v níž zůstal pouze jediný pozůstatek života. Opřený o zakrvavenou sekeru si Solomon Kane prohlížel strašnou scénu očima zamlženýma šílenstvím. Špinavý a zakrvácený ještě neúplně zaschlou krví, která vytékala z hlubokých ran na prsou, tvářích a rukou, si nevšímal bolesti.
Lid Bogondy nehynul sám. Mezi hromadami kostí leželo sedmnáct mrtvých harpyjí. Šest z nich zabil sám, zbytek padl v souboji s beznadějnou smrtonosnou zuřivostí černochů. Byla to ale malá odplata. Ze čtyř set obyvatel Bogondy se rána nedožil nikdo. A harpyje odletěly nažrané k prasknutí.
Pomalým, strojovým krokem se Kane vydal hledat své zbraně. Našel rapír, pistoli, dýku a hůl ju–ju. Odešel ze středu vsi nahoru, k velké chýši, kde se zastavil zachvácen novou hrůzou. Harpyje, které měly podivný smysl pro humor, se pokusily o vtip – nad vchodem visela utržená hlava starého šamana. Tlusté tváře byly vpadlé, ústa zkřivená do idiotské grimasy strachu, oči se dívaly pohledem ublíženého dítěte. V mrtvých zřítelnicích Kane postřehl údiv a výčitku.
Pohlédl na jatka, která kdysi byla Bogondou, pak na posmrtnou Goruovu masku a zvedl zaťaté pěsti. Oči mu plály, na zkřivené rty vystoupila pěna – Kane proklel nebe i zemi a všechny sféry nižší i vyšší. Proklel chladné hvězdy, žhavé slunce, posměvačný měsíc i šum větru, všechny osudy, všechno, co miloval i nenáviděl, mlčící města, ukrytá vodami moří, zmizelé doby i démony, pro něž je lidstvo jen hračkou, i Člověka, který žije jako slepec a sám klade hrdlo pod železná kopyta svých bůžků.
Bez dechu skončil. Někde z nížin k jeho uším dolétl řev lva. V Kaneho očích se objevila vychytralost.

Dlouho nepohnutě stál a z propasti šílenství v jeho mozku vyklíčil plán. V mlčení se kál za své kacířství. Jestliže bohové s kovovými kopyty učinili člověka objektem svých her a hračkou, dali mu také rozum, schopný vychytralosti a ukrutenství většího, než jakémukoli jinému stvoření.
"Zůstaneš tady," řekl Kane Goruově hlavě. "Vysuší tě slunce, svraští tě studená noční rosa. Nepustím k tobě dravé ptáky a tvé oči budou hledět na záhubu tvých nepřátel. Ano, nedokázal jsem zachránit lid Bogondy, ale, při Bohu mé rasy, dokáži jej pomstít. Člověk je hračkou a obětí těch gigantických bytostí Strachu a Temnot, věčně nad ním rozprostírajících obrovská křídla. Ale i vyslance zla může potkat porážka – a ty, Goru, se na to budeš dívat."
Během dnů, které přišly, Kane těžce pracoval. Vstával s prvním ranním paprskem a dřel ještě dlouho po západu při bledém světle měsíce, dokud naprosto vyčerpaný nepadl, aby usnul. Jedl při práci a rány si neléčil, sotva si byl vědom, že se hojí samy. Sestupoval do nížin a vysekával bambus, veliké svazky dlouhých, silných prutů. Osekával tlusté větve stromů a pružné liány, sloužící mu jako provazy. A všechno to k zesílení stěn a střechy Goruovy chýše. Podpíral je hluboko do země vbitými kmeny bambusu, které svazoval pružnými, jako provazy silnými liánami. Dlouhé větve připevnil těsně vedle sebe ke střeše a také je svázal. Když skončil, dokázal by jen slon, a to ještě s velikou námahou, rozbít ty stěny.
Na planinu vtrhli početní lvi a stáda neduživých prasat začala brzo mizet. Ty, které nechytili dravci, zabíjel Kane a předhazoval šakalům. Byl mírným člověkem, takže jej ta jatka mrzela, i když by se prasata stejně stala potravou dravých šelem. Bylo to ale částí plánu na pomstu, takže srdce utvrdil jako ocel.
Dny se spojovaly v týdny. Kane dřel ve dne i v noci a v krátkých chvílích odpočinku promlouval ke svraštělé mumifikované hlavě starého Gorua. Bylo to podivné, ale oči starého šamana se neměnily – ať už to bylo ve sluneční záři, nebo v měsíčním svitu – a stále se na Angličana dívaly jako živé. Když se vzpomínka na onen čas šílenství stala jedině vzdáleným příšerným snem, Kane často přemýšlel, zda se mu to jen zdálo, nebo se Goruovy mrtvé rty skutečně pohybovaly a vyprávěly mu o neobyčejných a tajuplných věcech.
Vídával akaany, kroužící po nebi, ale nepřibližovali se ani tehdy, kdy s pistolemi v rukou spal ve veliké chýši. Bály se jeho umění zabíjení v dýmu a zvuku hromů. Zpočátku, jak si povšiml, létaly pomalu a ospale, těžké masem, které sežraly tamté noci a které si odnesly do jeskyní. Ale jak míjely týdny, byly stále hubenější a vydávaly se stále dál při hledání potravy. Kane se na to díval a smál se hlasitým, bláznivým smíchem. Svůj plán by nemohl uskutečnit nikdy dříve, jenže teď už nebylo lidí, jejichž těly by se harpyje mohly nasytit. Nebyla ani prasata. Na celé planině nezůstalo nic, čím by se harpyje mohly nakrmit. Proč se nepokoušely dostat na východní stranu hor, si Angličan domyslel. Musel to být kraj porostlý hustou džunglí stejně, jako území na západě. Viděl, jak se pokoušejí lovit na savaně antilopy a jak si lvi od nich vybírají daň za tuto smělost. Nu což, akaany byly slabými bytostmi mezi lovci. Mely sílu jen na to, aby lovily prasata, jeleny a... lidi.
Konečně začaly přilétat blíž a Kane často vídával jejich oči, chtivě se lesknoucí ve tmě. Tehdy usoudil, že přišel jeho čas. Velicí buvoli, příliš divocí a velicí na to, aby pro ně upíři byli nebezpeční, se pouštěli na planinu, aby rabovali pole vyvražděného národa. Kane dokázal jednoho z nich oddělit od stáda a pak křikem a kamením jej zahnal směrem ke Goruově chýši. Byl to těžký a nebezpečný úkol. Angličan několikrát jen o vlásek unikl prudkým útokům rozzlobeného býka, vydržel ale a nakonec bestii zastřelil u dveří chýše.
Vál silný západní vítr. Kane vychrstl do vzduchu několik hrstí čerstvé krve, aby ji ucítily harpyje v horách. Buvola rozčtvrtil a odnesl po částech do chýše, pak odtáhl obrovskou kostru a sám se ukryl poblíž mezi stromy a čekal.
Netrvalo to dlouho. Ticho časného rána narušil zvuk křídel a zakrátko ponuré hejno přistálo před Goruovou chýší. Přiletěly sem snad všechny nestvůry – nebo snad okřídlení lidé? Kane si udiveně prohlížel ty vysoké, podivné stvůry, tak podobné člověku a zároveň tak odlišné, skutečné démony z biblických legend. Zachumlané do velkých křídel jako do ponča, chodily vzpřímeně a něco si vykládaly pisklavými hlasy, v nichž nebylo nic lidského. Ne, rozhodl se Kane, ty nestvůry nejsou lidé. Jsou ztělesněním nějakého příšerného žertu přírody, výsměch mladého světa, v němž bylo tvoření jen pokusem. Nebo byly plodem odporného, hříšného sblížení lidské bytosti se zvířetem, anebo to byla

degenerovaná odnož vyhaslé větve evoluce. Kane se už dávno domníval, že kacířské teorie starověkých filozofů, kteří hlásali, že člověk je jen vyšší formou zvířete, jsou pravdivé. A stvořila–li příroda v dávné minulosti tolik podivných stvoření, proč by nemohla experimentovat s nestvůrnými lidskými formami? Člověk, jakého znal Kane, nebyl určitě prvním svého druhu, který chodil po světě, a určitě nebude ani posledním.

Harpyje váhaly, zdržovala je jejich vrozená nedůvěra k budovám. Několik se jich vzneslo vzhůru a pokoušelo se strhnout střechu, ale Kane ji postavil pevně. Vrátily se na zem a nakonec jedna z nich, přivábená lákavým pachem krve a pohledem na čerstvé maso, vešla dovnitř. V tomtéž okamžiku, jakoby na povel, se všechny vrhly do chýše, aby hladově trhaly kusy masa. Když ostatní upíři zmizeli uvnitř, Angličan vztáhl ruku a trhl za dlouhou liánu, která vytáhla čep, držící dveře. Dveře s rachotem spadly do přesně vymodelovaných rámů. Dveře, které postavil Kane, by vydržely útok divokého buvola.

Vyšel z úkrytu a prohlédl si nebe. Do chýše vlezlo nějakých sto čtyřicet harpyjí. Ve vzduchu neviděl už žádnou. Poznal tedy, že pochytal celé hejno. Zamyšleně, krutě se usmívajíc, vytáhl křemen a křesadlo, pak vykřesal jiskru na hromádku suchého listí, připravenou u stěny. Zevnitř slyšel neklidný šum – nestvůry pochopily, že jsou uvězněny. Vznesla se tenká stužka dýmu, zamihotal se rudý bod... a pak celá hromádka najednou vzplála. Suchý bambus rychle chytil.

O několik chvil později hořela celá stěna chýše. Nestvůry ucítily dým a zneklidněly. Kane uslyšel jejich hlasy, slyšel, jak se snaží rozedřít stěny. Krutě se usmál, bez radosti. Závan větru rozšířil plameny nahoru na střechu, a oheň zachvátil s hukotem celou chýši. Uvnitř se rozpoutalo peklo. Člověk slyšel, jak těla bijí o stěny, které se otřásaly ranami, ale nepovolovaly. Nestvůrný řev byl pro jeho uši hudbou. Mával pěstí a odpovídal jim výbuchem strašlivého smíchu, který vyvolával strach. Vzneslo se vystrašené vytí, které přehlušilo i hučení požáru a pak, když plameny zachvátily i vnitřek chýše, vytí utichlo a změnilo se v tlumené výkřiky a pláč. Dým houstl a kolem se rozšířil nesnesitelný zápach škvařícího se masa. Kdyby se v Angličanově mozku našlo místo pro jakýkoli jiný pocit mimo šíleného triumfu, zachvěl by se pochopením, že tento pach je tím mdlobným, nepopsatelným pachem, jakým je cítit jedině hořící lidské tělo.

Hustým oblakem dýmu Kane uviděl, jak se dírou ve zničené střeše snaží vylézt blábolící stvoření a pokouší se vylétnout vzhůru, pomalu mávajíc strašlivě dopálenými koženými křídly. Klidně namířil a vystřelil. Oslepená, popálená bytost padla na planoucí hranici přesně v tom okamžiku, kdy se stěny chýše zřítily. Kanemu se zdálo, že ústa v kouři mizící hlavy Gorua se náhle roztáhla do širokého úsměvu a v hučení plamenů zazněl výbuch radostného lidského smíchu. Ale dým spolu se šílenou myslí občas vyvádějí různé kousky.

S kouřící pistolí v jedné ruce a holí ju–ju v druhé stál Kane nad doutnajícími troskami, které navždy před lidským zrakem ukryly poslední ze strašných, napůl lidských, bytostí. Kdysi, v dávno zapomenutých dobách je jiný smělec vyhnal z Evropy a teď tady stál on jako nehybný mrtvý památník triumfu. Upadají pradávné velmoci, mizí černé národy a dokonce i starověcí démoni vydechují naposled, ale nade vším stojí potomek hrdinů, nejnádhernější bojovník všech dob – není důležité, zda se obléká do vlčí kůže a nosí rohatou přilbici nebo vysoké boty a pancíř... zda v rukou drží válečnou sekeru nebo rapír... zda se nazývá Dor, Sas nebo Angličan... zda jeho jméno zní Íáson, Hengist nebo Solomon Kane.

Stál a dým se v klubkách vznášel k rannímu nebi. Na planině se rozléhal řev lovících lvů. Pomalu, jako světlo prosvítající mlhou, se mu vracel rozum.

"Světlo boží jitřenky osvětluje i temné, zapomenuté světadíly," řekl Kane smutně. "Na pustinách vládne zlo, ale i ono může zahynout. Po noci přichází ráno a mizí tma, dokonce i v tak zapomenuté zemi. Podivné jsou tvé cesty, Bože mého lidu, ale kdo jsem já, abych mohl pochybovat o tvé moudrosti? Mé nohy mne nesly špatnými cestami, ale Ty jsi mne vedl bez omylu a učinil jsi mne bičem Temných sil Zla. Nad dušemi lidí jsou stále roztažená široká křídla strašných nestvůr a mnohé zlo ohrožuje srdce, mysl i tělo člověka. Snad jednou nadejde den, kdy stíny zmizí a Kníže Temnot bude jednou provždy spoután řetězem v pekelné propasti. Ale dokud se to nestane, mohou lidé jen ve vlastních srdcích a mimo ně statečně stát proti nestvůrám, aby nakonec nad nimi s Boží pomocí zvítězili."

Solomon Kane pohlédl na tiché hory. Uslyšel bezhlasé volání, ozývající se někde za nimi, z neprobádaných stezek. Poopravil si pás, uchopil hůl a obrátil tvář k východu.

Přeložil Jiří Pilch